

Stel vragen van kinderen centraal

Interview met Vera Otten - Binnerts

René Berends

Terwijl het in de rest van Nederland nog niet zo wil vlotten met het evenredig verdelen van mannen en vrouwen in bestuursfuncties, kent de Nederlandse Daltonvereniging na de recente bestuurswisselingen nu een mooie mix. De helft van de NDV-bestuurders is vrouw. Vera Otten is één van hen. Ze trad toe tijdens de Algemene Ledenvergadering van 2015.

Gewoon dóen

"Het is eigenlijk wel gek gelopen! Ik las de oproep in de Nieuwsbrief dat de NDV nieuwe bestuurders zocht en heb er op gereageerd door mijn CV te sturen met de vraag wat het precies inhield. Na een tijdje kreeg ik een bericht van de ambtelijk secretaris 'of ik nog geïnteresseerd was'. Toen dacht ik: Ach, waarom ook niet!

De gang van zaken tekent Vera wel een beetje. Nieuwsgierig, proactief, een beetje lef en ergens gewoon instappen en maar zien wat het wordt, bereid om te leren en om zich verder te ontwikkelen. In die tijd dat ze lid werd van het bestuur, was ze net klaar met haar studie Onderwijskunde en op zoek naar een volgende uitdaging.

Daarna is het snel gegaan. Sinds 2015 is Vera lid van de visitatiecommissie en heeft ze scholen gevisiteerd als daltonvisiteur. Inmiddels is Vera ook daltonopleider en daltononderzoeker. "Je moet het leuk vinden om iets te proberen, maar je moet ook aan zelfreflectie doen. Nadenken over wat werkt, het verfijnen ervan en het vervolgens verder ontwikkelen. Ga op zoek naar jouw kracht en doe de dingen waar je energie van krijgt."

Jenaplan

Vera is op 4 oktober 1979 in Putten geboren. Thuis kreeg ze het onderwijs met de paplepel binnen. Haar moeder was lerares en begeleidt al jaren kinderen die motorische remedial teaching nodig hebben. Haar

vader was docent Russisch. "Ik herinner me hem achter een bureau, waarbij hij zijn eigen leerstof, boekjes en lesprogramma's maakte voor zijn lessen. Zelfs de Russische letters heeft hij zelf moeten aanmaken in een programma, zodat hij die in de lesprogramma's kon gebruiken!"

Vera heeft in haar jeugd op een jenaplanschool gezeten. "Het was plezierig om in vrijheid je eigen gang te kunnen gaan: zelf topo oefenen, zelf je toets inplannen, in eigen tempo rekenen. Ik heb op zolder nog twee schriftjes met vrijeteksten, met o.a. een heel verhaal over een tweeling, magie en een draak met twee koppen. Een heel boekwerk eigenlijk, met een zelfgemaakte kaft." De school kende geen leerstof-jaarklassensysteem, maar een soort fasenonderwijs. Elk kwartaal schoof een deel van de kinderen in de heterogene stamgroep door naar een volgende groep. Zo leerde je spelonderwijs van en met oudere en jongere leerlingen."

Voor Vera was de school 'gewoon' en 'normaal'. "Je wist niet beter. Ik dacht er niet over na dat het ook anders kon en je wist ook niet dat het op de meeste scholen anders ging! Ik had je destijds niet kunnen vertellen wat er zo specifiek 'jena' aan mijn school was. Toch vind ik dat wel waardevol, dat kinderen dat kunnen. Ik vind het belangrijk om het met kinderen te hebben over wat er 'dalton' is aan hun daltonschool, wat de kernwaarden inhouden en hoe je daar invulling aan kan geven. Door met de kinderen hierover in gesprek te gaan, leren ze dat er altijd keuzes zijn in het leven en dat ze daarbij na kunnen denken om welke keuzes het gaat, wat de gevolgen daarvan zouden kunnen zijn en welke hulp zij daarbij nodig hebben. Het helpt hen in te zien dat er keuzes te maken zijn en ook dat ze daarbij mee kunnen praten en mee kunnen beslissen, o.a. hoe de school en het onderwijs ingericht wordt."

Vera beleefde destijds veel plezier aan de weeksluitingen. "Ik zou dat graag ook op daltonscholen zien. Het is een geweldig idee om samen weeksluitingen vorm te geven. Ik deed dat met anderen vaak in de vorm van een 'keek op de week', zoals Van Kooten en De Bie dat destijds op televisie deden. Eén van ons was dan een soort Dr. Klavan, die 'deskundig' commen-

Vera Otten - Binnerts, Beeld: Martijn Bakker

taar gaf. Vaak speelden we ook Frank van Putten na, die als volwassene nog steeds bij zijn moeder Carla woonde ("Ja moeder..."). Hilarisch! Zo'n weeksluitering helpt kinderen om zichzelf op een ludieke manier op toneel en voor een groep te presenteren. Dát kunnen is heel belangrijk in het latere leven."

Putten

Wat Vera destijds ook waardeerde was het werken vanuit thema's. "Ik vind dat we ook dát op daltonscholen meer moeten doen! Zelf onderzoeksvragen stellen en je als kind als het ware onderdompelen in een onderwerp. Sluit aan bij vragen van kinderen, maar ook bij de omgeving waarin ze opgroeien. Dan komt leerstof dichtbij en blijft leerstof hangen. Ik weet nog steeds hoe ik een spreekbeurt heb voorbereid over de Puttense ramp in de Tweede Wereldoorlog. Bijna de totale mannelijke bevolking van het dorp is door de Duitsers opgepakt en afgevoerd. Er kwamen 552 mensen om. Ik heb het doorleefd, voor zover je dat als kind kunt. Ik heb er onderzoek naar gedaan, over gelezen, over geschreven en mijn spreekbeurt over gehouden.

Van mij mogen we daarom schrappen in methodelessen en meer gaan werken vanuit geïntegreerde wereldoriëntatie, waarbij vragen van kinderen uitgangspunt kunnen zijn. Zelfs bij rekenen is dat een optie."

Vera heeft samen met haar man Marc twee kinderen, Julius (8) en Kailyn (5). "Julius is goed in rekenen en hij kreeg een mooie opdracht op school. Hij mocht een land kiezen (Marokko) en zelf een reis plannen. Hij zocht vertrek- en reistijden op (bus, trein en vliegtuig), rekende uit hoe lang de reis ernaartoe zou duren. Hij ging na of er tijdsverschillen zijn, tekende zijn reis in op plattegronden en kaarten, en zocht de toeristische bijzonderheden van het land op, et cetera. Ik gun elk kind, om zulke dingen op school te leren, zaken die ze hun leven lang kunnen gebruiken!"

Vóórleven en niet miepen

Na een tijd als leraar en locatielider in Hoevelaken gewerkt te hebben, was Vera tot voor kort leraar en

ib'er op daltonschool Corlaer in Nijkerk. De intropagina van de website van deze school geeft aan waar het haar vooral om te doen is: Leer wie jij kunt zijn! Met zelfvertrouwen, creatief in denken en doen en nieuwsgierig naar nieuwe dingen, kun jij straks in de toekomst als gelukkig mens alles aan waar jij voor kiest. De school is van de leerlingen en we stimuleren je om te groeien.

"Ik vind wel dat je dat als leraar moet 'voorleven', " stelt Vera. En dat lukt haar goed. Als kind wilde ze archeoloog worden. Ze was – en is nog steeds – geïnteresseerd in geschiedenis. "Maar het onderwijs zit in mijn bloed. Met kinderen vind ik het heerlijk om te kijken naar het verleden. Hoe de mensen vroeger leefden en hoe de tijden veranderd zijn."

Op pabo Domstad verdiepte ze zich in het Freinet-onderwijs en liep ze stage op een daltonschool i.o.. Daarna deed ze de opleiding tot gespecialiseerde groepsleraar, werkte ze als leraar en locatielider op een school in Hoevelaken en deed ze de studie Onderwijskunde.

"Kinderen, gezin, werk en studie? Ja misschien allemaal wel een beetje veel, maar het mooie is dat veel dingen bij elkaar komen. En dat ik die nieuwsgierigheid van vroeger nog steeds heb. Ik heb vooral geleerd om zaken niet voor zoete koek aan te nemen, ben kritischer geworden. Het kwam me allemaal zeker niet aanwaaien. Niet miepen, gewoon dóen is wel een beetje een levenshouding van me. En dat is ook iets dat we kinderen mee zouden moeten geven. Het is goed om dingen uit te proberen door soms gewoon te doen. Spring maar in het diepe! En kijk waar het schip strand. Maar het is ook nodig om er een tijd je tanden in te zetten, door te zetten en om weerstand te overwinnen. Daar leer je super veel van en het maakt je sterker."

